

Ἔτσι ποῦ ἐρχόμουν, σχετιόμουν ἂν τὴν ἀξίζω πραγματικά αὐτὴ τὴ τιμὴ, ποῦ μοῦ κάνετε σήμερα. Καὶ ἀμφέβαλλα. Θὰ μοῦ πεῖτε, ἀφοῦ ἀμφιβάλλετε, πῶς τὴν ἀποδεχτήκατε; Νὰ γιατί!

Ἡ ψυχὴ ἐπιθυμᾷ μερικὰ πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα τῆς φαίνεται πῶς τῆς ἀξίζουμε διότι βασιζεῖται στὴν ἀμφιβολίαν τοῦ ἀποτελέσματος. Μὰ μόλις τὰ ἀπολαύσει, τότες ἡ ἀμφιβολία ποῦ εὐρίσκετο στὸ ἀποτέλεσμα, ἀνεβαίνει διὰ μιᾶς στὴν αἰτία, καὶ ἀμφιβάλλει.

Ἐπειτὰ ξέρω πῶς σήμερα τιμᾶτε μαζί μὲ τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸν Ἕλληνα, τὸν Ρωμῆό, τὸ παιδί τῆς Ἀθήνας, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Θεοὺς ποῦ ἴζει ὁ Μαλακάσης: Τὸν καλλιτέχνη ποῦ πῆρε τὸ πιὸ δύσκολο δρόμο τῆς Τέχνης: ἐκεῖνο τὸ μονοπάτι μὲς' ἀπ' τὰ κατοῦρα καὶ τ' ἀγκάθια ποῦ κάθε σπιθαμὴ του πλερώνεται πολὺ ἀκριβᾶ. Διότι ὄχι μόνον παλέβει κανεὶς γιὰ τῆς καθημερινῆς δυσκολίας τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἐνάντια στὸ φοβερὸ ρεῦμα τῆς ἀντιδράσης ποῦ κατεβαίνει κι' ἀλλοίμονον σ' ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἀνιέξει καὶ παρασιρθεῖ! Πάει. Χάθηκε.

Σήμερα ποῦ ἔφτασα στὴ μικρὴ αὐτὴ κορφή ποῦ βρίσκουμαι, γυρίζω πίσω καὶ κοιτάζω τὸ ἔργο μου, καὶ βλέποντάς το ἀπ' ἀψηλότερα, λέω: Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σωρὸ τῆς δουλειᾶς ποῦ μόνος μου ἔβγαλα, δίχως καμμιά βοήθεια καὶ καμμιά ὑποστήριξη, ἐὰν μοῦ συνέθηκε πάλιν καὶ ἔσφαλα εἴτε γελᾶστηκα, ἢ παρηγοριά μου εἶνε ὅτι ἀπ' ἐνὸς μὲν ἐκεῖνοι οἱ ὀλίγοι ποῦ καταλαβαίνουν, ἐλπίζω πῶς θὰ μὲ συγχωρήσουνε καὶ θὰ τὸ παραβλέψουν· ἀπ' ἑτέρου δὲ εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἄλλοι, οὔτε κἂν θὰ τὸ πάρουνε χαμπάρι.

Ἔσεῖς εἴσατε ἀπ' ἐκείνους τοὺς ὀλίγους ποῦ μὲ ἐκτιμᾶτε γιὰ τὰ προτερήματα μου καὶ μοῦ συγχωρᾶτε τὰ σφάλματα,

Ἔτσι ἀναμεταξύ σας δὲ λυπᾶμαι ποῦ δέχτηκα τὴ τιμὴ ποῦ κάνετε, γιατί ξέρω ὅτι μοῦ ἀποδίδετε ἀκριβῶς ἐκεῖνη ποῦ μοῦ φαίνεται πῶς ἀξίζω καὶ ὄχι περισσότερο. Δηλαδή ὅτι τιμᾶτε σήμερα τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν τιμιότητα, τὴν πατρίδα καὶ τὸν ἀχάριστο δρόμο τῆς ἀλήθειας.